

vě lidskost by se měla na světě zlepšit. Zdá se mi, že nyní je to v celém světě přesně naopak. Humanita, lidskost mizí.

Samozřejmě je také extrémně důležité, aby opět byl mír a válka se neprohluhovala a nepokračovala. Znáám mnoho lidí osobně, např. Udo Dirkschneider má ve skupině Ukrajince, který uprchl ze země, protože jeho žena je napůl Ruska a mají dvě malé děti, začali mít velký strach a utekli. Slyším mnoho otřesných případů, které by mne dříve ani ve snu nenapadly, jen jsme si krásně žili s muzikou, ale co se děje nyní, je špatné. Měli bychom se semknout a vzájemně si pomoci. Není možné, aby někteří trpěli a ostatní se měli naopak velmi dobře.

Věřím, že i příroda nám to všemožně dává najevo. Letos jsem byla ve Wackenu a nikdy v životě jsem neviděla tolik deště. Tam tak strašně přišlo, jako snad v tropickém pralesu, to byla katastrofa. Jasně že tam také normálně prší a vždy přišlo, ale tentokrát to už přestala být sranda, bylo to opravdu nebezpečné. Konal se tam hudební festival a zvažovalo se, zda vůbec bude nebo nebude, nakonec se tedy konal, a i atmosféra byla super, ale byla jsem v šoku z toho divného počasí. Tolik deště a krup. Děje se to nyní často, i na mnoha místech v Německu, katastrofální záplavy, větry, ztráta úrody atd. Mám zkrátka silný pocit, že se toto vše nutně musí změnit... proto jsem také napsala pro nové album skladbu „Time for Justice“.

V dnešní době je i velký rozdíl oproti např. osmdesátým, devadesátým letům minulého století, máme informace o celém světě, víme, co se kde děje, předtím jsme si žili ve své uzavřené happy bublině. Stejně to je i s těmi zvířaty. Člověk dříve vůbec nevěděl o hrozných případech, neměl informace, nyní když se o něčem dozvím, tak okamžitě pomohu, udělám, co se dá... Jednou jsem byla dokonce dotázána, zda se nechci účastnit kampaně za záchranu zvířat. A já jsem se domnívala, že se jedná o kampaň „Raději nahý než v kožichu“ – možná si vzpomenete, všude byly velké billboardy se slavnými lidmi, kteří byli skoro nahí. Ale když jsem tam

dorazila, řekli mi, že jde o kampaň za boj pro zachování koženého oblečení. Protože často hrajeme na festivalech pro motorkáře, kteří rádi nosí kožené oblečení, mnoho metalistů nosí kožené oblečení... Byla to pro mne studená sprcha. To tedy ne! Už před mnoha, snad dvaceti lety jsem se rozhodla nenosit nic koženého a hledám vždy různé alternativy. Tehdy bylo hodně těžké najít alternativu oblečení, ale dnes máme nepřeberné množství možností. Jakmile se člověk rozhodne pro tento způsob života a hlavně jakmile se dostane ke všem informacím, už není cesty zpět. Víím, že pro mnohé je tento můj postoj nepochopitelný a může to být i citlivé téma na diskuži, ale já to zkrátka takto mám. Čím více toho víím, tím více se cítím zodpovědně. Nemohu věci nechat jen tak a dělat, že se nic neděje.

Když se ještě vrátím k tématu situace v Německu, velice trpíme nedostatkem personálu v mnoha odvětvích, hlavně pak službách, jako restaurace, hotelnictví, ale i zdravotnictví. Mojí mamince bude brzy 90 let a já se o ni starám sama, ale protože často cestuji, jsem na turné, musím samozřejmě najít pomocníci, a je to vždy velký problém. Dokonce se nám jednou stalo, že pomocnice nepřišla a maminka neměla už potraviny, sama si je nedokázala zajistit. A já jsem byla na turné v Brazílii a vždy jí volala, jak se má, a ona odpovídala, že vše v pořádku, ale ve skutečnosti neměla jídlo. Nechtěla, abych si dělala starosti někde na druhé straně světa.

Dříve bylo Německo velice organizovanou a, když to tak nazvu, uspořádanou zemí. Nyní je to dost špatné. Také úředníci jako by se zbláznili, vše je zdlouhavé a složité, těžko se cokoli vyvíjí.

Jak se díváš na dnešní hudební průmysl, kdy přijmy již neplnou z prodeje desky jako dříve, ale např. ze Spotify a dalších streamovacích služeb?

Jsem doslova v šoku. Upřímně doufám, že tato má deska není poslední ještě jako „CD“, vinyl, protože celý dnešní svět funguje jen di-

gitálně. Jsem stará škola, ráda věc držím v ruce, prohlížím si ji, po čase se k ní vracím.

Ačkoliv stahování našich skladeb je docela dobré, úspěšné, přesto když vidím „účetku“, tzn. příjem ze stahování, tak je to „0,0000něco málo“. Je to celé jedna velká lež a klam, tak nefér. Mnoho muzikantů se dnes hudbou dávno neužívá a musí vždy mít ještě další povolání, což vůbec není jednoduché. A zvláště pokud mají rodinu, malé děti. My již pracujeme 40 let a velmi tvrdě, a tím pádem jsme si udělali „jméno“, máme turné po celém světě, ale mladí zpěváci a skupiny to mají extrémně těžké.

Nikdy jsem si nemyslela, že to tak bude, ale v rámci naší práce se samozřejmě prezentujeme na všech možných platformách, aplikacích, médiích...: Instagram, Facebook, Twitter, YouTube, Spotify atd. Problémem je, že vše je „zdarma“ nebo za minimální poplatky, ale nám, kteří se tam prezentujeme, to přidává moc práce.

Na stanici ARD je dokument s názvem *Dirty Little Secrets*, ten musíš nutně vidět, doporučuji všem. Tři díly po asi půlhodině. Odkrývá se zde pravda o celém tom streamování a stahování... mnoho umělců prezentuje své názory a zkušenosti, běhá z toho mráz po zádech. Konkuruje tzv. ghost umělcům, kteří nemají tvář, nejsou vidět, kupříkladu jedna rádoby žena, která úžasně hraje na klavír. Celé je to ovšem podvod, kompozice skládá počítač a má miliony stáhnutí. Strašné. Musíme konkurovat „zvukům“ typu dešť nebo praskání dřeva v krbu, při kterých se vám má lépe usínat, prostě něco, co nikdo nesložil. Někteří lidé už pak ztrácí schopnost rozlišit mezi realitou a tímto falešným prostředím.

Jednou jsme ze srandy chtěli zkusit, jak takový automatický program funguje, a zadali jsme např. dvě slova: zlomené srdce. Za dvě vteřiny vypadal text, dále návrh melodie, refrén, typ zpěváka atd. Kam to vše povede... Byla jsem nyní v Americe a ve velkém obchodním domě už nikde nejsou živí lidé. Se vším si musíš poradit sama s pomocí automatu.

RAISE YOUR FIST (2012)

Na Doro je už léta sympatické, že neustále na své desky zve hvězdné i méně hvězdné kolegy a kolegyně a že se nikdy nezřekla služeb prakticky žádného z minulých skladatelů a dalších spoluvůrců jejího materiálu. Jenže tento mix (a ano, zrovna mix – tady jsou za něj zodpovědní hned čtyři rozdílů lidí) vede k tomu, že vzniklo další album, které téká z jednoho pojetí ke druhému. Tentokrát je sice výsledná produkce zahlazená víceméně do jedné linie, jenže ty drobné rozdíly vycházející z jiného songwritingu, jinak provedeného sejmoutí nástrojů ve studiu, rozdílné práce konkrétních zvukových inženýrů a pohříchu i střídání angličtiny a němčiny a už zmíněného mixu provedeného čtyřmi páry zcela jinak vnímajících uší nepřinášejí osvěžující barevnost,

DORO DISKOCRAETE

ale působí spíše dojmem „hacafaku“ spichnutého z různých materiálů a ještě sem tam záplatovaného úplně jinou nití. Na „Raise Your Fist“ zpívá tři roky před svou smrtí už poněkud unavený Lemmy a nejlepší je „warlockovská“ vypalovačka „Revenge“, příspěvek nového holandského kytaristy Base Maase (ex-AFTER FOREVER).

★★★

FOREVER WARRIORS, FOREVER UNITED (2016)

Po řadě živáků a kompilací se Doro ohlásila po šesti letech velmi kurážně hned dvojalbem a tentokrát se vše podařilo vykládat k naprosté spokojenosti. Zejména díky tomu, že produkčně se na desce podílela Doro, členové kapely Bas Maas a Nick Douglas (alias Mitchell) a Andreas Bruhn, který se zpěvačkou napsal drtivou většinu skladeb (kromě toho jsou zde dva covery od MOTORHEAD a WHITESNAKE). Ačkoliv byla první část „Forever Warriors“ označena za metalovější a „Forever United“ za rockovější, baladičtější, ve výsledku se na obou dílech všechny polohy pravidelně prolínají ku prospěchu věci. Tápání skončilo, na tomto dvojalbu je z čeho vybírat.

★★★★★

CONQUERSS – FOREVER STRONG AND PROUD (2023)

Stejně jako další z jejich dlouhých přátel, Udo Dirkschneider, i Doro Pesch se v letošním roce rozhodla pořádně bouchnout do kovářského kladivkem je největší důkaz, že Doro WARLOCK. Silu skladeb zpronej jejich provedení a nazvučené a duet s Robem Halfordem v judasovském coveru „Living After Midnight“ je tříšňičkou na tomto překvapivě hodně oldschoolově heavy metalovém dortu.

★★★★

SESTAVA

- Doro Pesch – zpív
- Bas Maas – kytara
- Nick Douglas – baskytara
- Andreas Bruhn – klávesy
- Johnny Dee – bicí